

KREIKAN KILPIKONNA

Suomessa yleisimmät maakilpikonnalajit ovat **nelivarvaskilpikonna** (*Agrionemys horsfieldii*), **kreikankilpikonna** (*Testudo hermanni*) ja **reunuskilpikonna** (*Testudo marginata*). Maakilpikonnat ovat matelijoista ehkä sympaattisimman näköisiä, ja monet kuvittelevat niiden olevan mukavia lapsille sopivia lemmikkejä. Maakilpikonnien menestykseäs pitäminen ja kasvattaminen on kuitenkin melko haastavaa puuhaa, ja konnan pitäminen terveenä ja tyytyväisenä vaatii omistajalta paljon tiedonkeruuta ja vaivannäköä. Valitettavasti vielä nykyäänkin maakilpikonnista on tarjolla paljon virheellistä tietoa ja jopa kuolettavan vaarallisia hoito-ohjeita. Hyvän perustan kilpikonnan hoidolle saa, kun selvittää mistä oma kilpikonnalaji on kotoisin, millaiset olosuhteet siellä vallitsee ja mitä se syö luonnossa. Oikein hoidettuina maakilpikonnat ovat erittäin pitkäikäisiä (jopa 100 vuotta!), sopeutuvaisia ja tavattoman mielenkiintoisia harraste-eläimiä, joista on iloa loppuelämäksi.

KÄYTTÄYTYMINEN

Maakilpikonnat ovat hyvin aktiivisia eläimiä ja voivat luonnossa vaeltaa pitkiä matkoja päivittäin etsiessään ravintoa ja lisääntymiskumppania. Myös kotona on tärkeää tarjota kilpikonnalle mahdollisimman paljon tilaa.

TERRAARIO

Aikuiselle maakilpikonnalle täytyy varata vähintään kahden neliömetrin elinalue. Pieniä poikasia voidaan pitää esimerkiksi 100x50x30 cm kokoisessa terraariossa. Sopiva peruslämpötila *Testudo*-suvun maakilpikonnilla on 20-22 °C, ja lämmittelypaikalla tulee olla hieman yli 40 °C.

YKSIN VAI KAKSIN?

Kilpikonnia voidaan pitää pareittain tai yhden uroksen ja useamman naaraan ryhmissä, mutta tappeluiden välttämiseksi useaa urosta ei saa asuttaa samaan tilaan. Toisaalta kilpikonnat viihtyvät mainiosti yksin, eikä kilpikonnalle tarvitse hankkia seuraa.

RUOKINTA

Suurin osa maakilpikonnista on täysin kasvissyöjiä, ja kotonakin kilpikonnien ruokavalion tulee jäljitellä mahdollisimman pitkälle niiden luonnollista ravintoa. 80 % ruoasta pitää olla erilaisia lehtikasveja ja ruohoja sekä 20 % kukkia ja meheviä vihanneksia. Hedelmien osuus on hyvä pitää mahdollisimman vähäisenä niiden korkean sokeripitoisuuden takia. Ravinnon tulee sisältää paljon vitamiineja, hivenaineita ja kuituja, mutta vain vähän proteiinia, rasvaa ja hiilihydraatteja. Jokaiseen ruoka-annokseen lisätään matelijoille tarkoitettua vitamiini-kalsiumvalmistetta. Yleisin virhe maakilpikonnien hoidossa on ruokkia niitä liian paljon tai liian energiarikkaalla ravinnolla, jolloin konnat kasvavat turhan nopeasti, kärsivät sisäelinvaurioista ja kilven epämuotoisuudesta. Myös kalsiumin tai D3-vitamiinin puute aiheuttaa kilpikonnilla epämuodostunutta kilvenkasvua ja heikentää tietysti myös kilpikonnin luustoa.

TALVILEPO

Useimmille lemmikkeinä pidettäville maakilpikonnille tulee järjestää keskitalvella talvilepo. Talvilepo kuuluu kilpikonnien luonnolliseen elämänrytmiin, ja se on myös erinomainen keino säädellä konnan kasvua. Ympäri vuoden aktiivisena pidetyillä kilpikonnilla on enemmän syömiseen liittyviä häiriöitä (mm. syömättömyyttä ja nirsoilua), ja ne ovat myös lyhytikäisempiä kuin talvehtivat lajitoverit. Talvilepo voidaan järjestää konnalle ns. puolittaisena talvilepona huoneen lämmössä tai oikeana horroksena jääkaappilämpötilassa.

